

Sygn. akt III Ca 494/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Leszek Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2017 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. F.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej
w Z.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 6 października 2016 r., sygn. akt VIII C 528/15

oddala apelację.

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 494/17

UZASADNIENIE

Powód S. F. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej w Z. kwoty 1.716,35zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powództwa twierdził, że pozwana nie wywiązała się z zawartej z nim

w dniu 30 06 2014r. umowy i nie wypłaciła mu wynagrodzenia za czynności wykonywane we wrześniu 2014r.

Sąd Rejonowy w Gorzowie sporządził w dniu 4 02 2015r. nakaz zapłaty,

w którym polecił poprzednikom prawnym pozwanej solidarnie zapłacić powodowi dochodzone należności.

Poprzednicy prawni pozwanej wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty,

w którym wnosili o oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu oraz podnieśli zarzut „braku właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Gorzowie” i domagali się przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze.

Zarzucali, że powodowi powód we wrześniu 2014r. wykonywał zlecenie w sposób niewłaściwy, w związku z czym - zgodnie z postanowieniami § 3 ust. 4 umowy – wynagrodzenie za ten okres mu się nie należy.

Sąd Rejonowy w Gorzowie w postanowieniu z dnia 14 04 2015r. stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu.

Sąd Rejonowy w Zabrzu w wyroku z dnia 6 10 2016r. zasądził

od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.130,65zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 01 5015r., oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia ocenił, że strony były związane umową o świadczenie usług do której z mocy regulacji art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy umowy zlecenia. Stwierdził, że we wrześniu 2014r. powód przepracował na rzecz zleceniodawcy 177 godzin. W umowie umówiono się na wynagrodzenie

w wysokości 8,25zł za jedną godziną pracy, wobec czego należne powodowi wynagrodzenie za wrzesień 2014r. zamykało się kwotą 1.460,25zł brutto, tj. 1.130,65zł netto. Wskazał, że nie stanowiło przeszkody do wypłaty powodowi dochodzonego wynagrodzenia nie wystawienie przez niego rachunku, gdyż z treści umowy nie wynikało, kto ma go wystawić ani jakie dane powinien on zawierać, a pozwana otrzymała oświadczenie powoda zawierającym dane dotyczące ilości przepracowanych

przez niego godzin we wrześniu 2014r. a w dniu 25 11 2014r. dysponowała także wyliczoną przez niego kwotą wynagrodzenia. Oceniał, że w materiale sprawy pozwana nie wykazała, że powód opuścił chroniony obiekt w następstwie czego pozwana utraciła kontrakt za jego ochronę. W konkluzji uznał, że roszczenie powoda było wymagalne

i strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w jego zapłacie, co w świetle przywołanych regulacji prawnych w uwzględnionej części czyniło powództwo uzasadnionym.

O należnych powodowi od pozwanej odsetkach za opóźnienie w zapłacie dochodzonej należności orzekł w oparciu o regulację art. 481 k.c. a kosztach procesu na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c.

Orzeczenie **zaskarżyła pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka Komandytowa w Z.**, która wnosila o jego zmianę

przez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu,

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono przepisy prawa procesowego i materialnego, regulacje:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobody oceny dowodów

i dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się

w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznaniu,

że powód wykazał istnienie i wysokość roszczenia, mimo że z przepisów umowy zlecenia łączącej strony w sposób jednoznaczny wynika, że wynagrodzenie zleceniodawcy (powoda) miało być płatne na podstawie rachunku

w terminie 30 dni od daty wystawienia (umowa z dnia 30 czerwca 2014r.), z

as powód nie wystawił przedmiotowych rachunków, w związku z czym roszczenie powoda nie stało się wymagalne,

- art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa wykazała okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, a tym samym, że udowodniła istnienie roszczenia i jego wysokość oraz wymagalność roszczenia,

- art. 245 k.p.c. poprzez pominięcie, że przedmiotowa umowa zlecenia z dnia 30 czerwca 2014r. podpisana przez powoda stanowi dowód tego, że powód złożył oświadczenia zawarte w treści tej umowy, w tym dotyczące ustalenia,

że jego wynagrodzenie jako zleceniobiorcy jest płatne na podstawie rachunku,

- art. 65 § 1 k.c. w związku z art. 56 k.c. i art. 353¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na dokonaniu przez Sąd ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zawartej przez strony umowy i uznanie, że roszczenie

powoda stało się wymagalne, mimo braku wystawienia rachunku oraz poprzez zupełne pominięcie literalnego brzmienia umów.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda, przyjmując, iż źródłem dochodzonej przez niego ochrony prawnej stanowi umowa o świadczenie usług.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie poczynionych ustaleń jest logiczny oraz wewnętrznie spójny, a informacje zawarte

w poszczególnych źródłach dowodowych wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają i jako takie są w pełni wiarygodne, nie były też kwestionowane przez skarżącego.

Pozwana w ramach podniesionych w apelacji zarzutów odnoszących się werbalnie do podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia w istocie kwestionuje dokonana przez Sąd Rejonowy jego ocenę prawną, przez nie mają one wpływu

na powyższą ocenę.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

W szczególności jest ona prawidłowa w swym zasadniczym zarysie w części dotyczącej – kwestionowanego w apelacji – zagadnienia wymagalności dochodzonych roszczeń.

Jakkolwiek bowiem w przywołanych apelacji postanowieniach § 3 usta. 2 zd. 1 umowy łączącej strony postanowiono, że „wynagrodzenie Zleceniobiorcy jest płatne na rachunek bankowy podany przez Zleceniodawcę na podstawie rachunku w terminie 30 dni od dnia wystawienia”, to nie sprecyzowano w nim bliżej kto i w jakie formie rachunek ten powinien zostać sporządzony oraz jakie dane powinien on zawierać.

Z literalnego jego brzmienia wynika, iż powinien on zawierać numer rachunku bankowego zleceniobiorcy (w tym przypadku powoda) na który należy wpłacić wynagrodzenie, co już samo w sobie – wbrew temu co przyjął Sąd pierwszej instancji – w dostateczny sposób wskazywało na powoda jako osobę zobowiązana

do jego wystawienia.

Z samej istoty rachunku przyjąć należy, że powinien on co najmniej zawierać dane dotyczące jego wystawcy oraz kwotę wynagrodzenia (jej wskazanie determinowało możliwość zrealizowania zapłaty wynagrodzenia), a także ewentualnie dane dotyczące ilości przepracowanych przez powoda godzin w okresie rozliczeniowym oraz stosowne wyliczenia dotyczące łącznej sumy wynagrodzenia (w celu kontroli-wania wysokości wyliczonego wynagrodzenia).

Z poczynionych przez Sąd Rejonowy i nie kwestionowanych w apelacji ustaleń wynika, iż pozwana najpóźniej w dniu 25 11 2014r. dysponowała tymi danymi (pismo pracownika pozwanej J. K. z dnia 25 11 2014r.; k- 103 akt) i tym samym już w tej dacie mogła zrealizować ciężące na niej zobowiązanie wypłaty powodowi należnego mu wynagrodzenia za wrzesień 2014r.

Pomimo, że w umowie nie wskazano w sposób jednoznaczny terminu zapłaty wynagrodzenia, to pośrednio wynika to z postanowień § 3 ust. 2 zd. 2 umowy.

Postanowiono w nich bowiem, że „W przypadku umowy zlecenia trwających dłużej niż miesiąc kalendarzowy dopuszcza się możliwość **rozliczania miesięcznego**”, co w sposób jednoznaczny wskazuje, iż w takich wypadkach wynagrodzenie powinno zostać wypłacone w terminie do miesiąca, od uzyskania

przez zleceniodawcę wskazanych powyżej danych, co zresztą odpowiadało występującej u pozwanej praktyce.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku,

przez co apelacja jest bezzasadna w rozumieniu art. 385 k.p.c. i jako taka z mocy zawartej w nim regulacji podlegała ona oddaleniu.

Resumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację pozwanej jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.